



## Ավետիք Իսահակյան

Ժեռ, սև քարը սրբտիս վրա

Ժեռ, սև քարը սրբտիս վրա  
Գերեզմանիս մութ խորքում,  
Դարդի սարը սրտիս վրա՝  
Քնել էի հողի քուն:

Գարունն եկավ, Շուշանս եկավ  
Տատրակի հետ ձայն տվավ,  
Տատրակս եկավ, քարիս նստավ,  
Ինձի անուշ ձայն տվավ:

«Ե՛լ, ազիզ ջան, Արփաշայի  
Ուռիները ծաղկել են.  
Ուռիներեն ճյուղք են բերել՝  
Քեզի իրենց կանչում են»:

- «Ե՛լ, ազիզ ջան, գարունն եկավ  
Ալ – բալ հագան սար ու ձոր.  
Քեզի շաղաղ վարդ են բերել,  
Երթանք, ման գանք սար ու ձոր;

«Ե՛լ, ազիզ ջան, հովն է բուրում,  
Գառն ու ոչխար սարն ելան.  
Ալագյազը սիրտն է բացել.  
Ալագյազին տես երթանք» ...

Ա՛խ, ժեռ – քարը սրտիս վրա,  
Խոր, հին վերքը սրտիս մեջ.  
Ու վեր ելնել ես չըկրցա, -  
Մերն էր մեռել սրտիս մեջ:

1901

Ֆյուրիխ